

Universitätsbibliothek Paderborn

Cvrsvs Theologici ...

Ea Brevitate Conscriptus, Qvam Tot Tantarvmqve Rervm Amplitudo Et
Varietas Patitvr ...

Quas Secunda Secundæ Et Tertia Pars Divi Thomæ Complectitvr -
Qvæstiones Insvper Ad Mores, & praxim spectantes, maximè circa
Sacramenta, accuratè declarantur

Carleton, Thomas Compton

Leodii, 1664

Sectio I. Quid sit jurisdictio ad absolvendum à peccatis, & in quibus
reperta.

urn:nbn:de:hbz:466:1-13826

DISPUTATIO NONAGESIMA QUARTA.

De Ministro Sacramenti Pœnitentiæ.

SECTIO PRIMA.

Quid sit Iurisdictio ad absolvendum à peccatis, & in quibus reperta.

I. Omnibus & solis Sacerdotibus datur in ordinatione potestas absolvendi.

NOTANDUM ex Concilio Tridentino sessione decima-quartâ, capite sexto, & capite nono ac decimo, Sacerdotibus omnibus, iisque solis veram dari potestatem absolvendi à peccatis, cum iis omnibus & solis in suâ consecratione dicatur: *Quorum remiseris peccata, remittuntur iis*, &c. unde sicut colligimus iis omnibus & solis remitti in Baptismo peccatum originale, quibus dicit minister Baptismi: *Ego te baptizo*, &c. ita & in præsentî.

II. Consecratio Sacerdotis duabus partialibus ordinationibus perficitur.

Notandum secundò, in consecratione Sacerdotis duo intercedere, per quæ tanquam per duas partiales ordinationes perficitur: primum est quando circa offertorium porrecto ei Calice cum vino, & patenâ cum pane dicitur: *Accipe potestatem offerendi sacrificium in Ecclesiâ pro vivis & mortuis, in nomine Patris, & Filii, & Spiritus Sancti*; per quam partialem ordinationem confertur ei potestas in corpus Christi verum. Alterum est quando in fine Missæ Episcopus manus ei imponens dicit: *Accipe Spiritum Sanctum, quorum remiseris peccata remittuntur iis*, &c. per quam partialem ordinationem confertur ei potestas in corpus Christi mysticum, nempe fideles, ad eorum peccata remittenda.

III. Virum, sicut à consecratione valida, ita ab absolutione valida impeditur nequeat Sacerdos.

Quærimus itaque utrum sicut per primam partialem ordinationem confertur ei potestas consecrandi adeo completa, ut impeditur nullo modo possit quominus validè id præstare possit pro libito, etsi non semper faciat licitè, ita utrum per secundam tam completa conferatur potestas absolvendi, ut nihil aliud requiratur, sed validè possit absolvere pro libito, etsi non licitè.

IV. Dicendum contra Armacanum & Durandum posse impediti Sacerdotem quo minus validè absolvat.

Communis sententia Theologorum affirmat, non esse adeo completam hanc secundam potestatem, ut nullo alio accedente habeat Sacerdos ex vi suæ consecrationis præcisè potestatem absolvendi quemlibet accedentem cum dolore debito ad confessionem, quod asserbat Armacanus, & probabile putat Durandus, sed ulterius requiri jurisdictionem. Probatur ex Concilio Tridentino sessione decima-quartâ, capite septimo, ubi docet nullius momenti esse absolutionem, quam Sacerdos in eum profert, in quem ordinariam

aut subdelegatam non habet jurisdictionem; ergo apertè supponit Concilium quemvis Sacerdotem per suam ordinationem non accipere potestatem & jurisdictionem in omnes fideles; sic enim alicujus momenti, & valida esset absolutio, quantumvis ratione prohibitionis Ecclesiæ foret illicita. Canone etiam undecimo definit casuum reservationem impedire quo minus Sacerdos à reservatis verè absolvat.

Idem habet Concilium Florentinum in decreto Eugenii IV. ad Armenos, ubi dicitur minister Sacramenti Pœnitentiæ est Sacerdos habens potestatem vel ordinariam, vel ex commissione superioris, quod de potestate præcisè acceptâ ex vi ordinationis dici non potest. Similis etiam loquendi modus habetur in Lateranensi, & aliis Conciliis, ex quibus manifestè deducitur, Sacerdoti per potestatem acceptam in suâ consecratione non conferri jurisdictionem, seu, quod eodem recidit, potestatem completam jus dicendi in quemvis fidelem.

Dices: In aliis Sacramentis semper est valida illorum collatio præcisè ex vi illius, quod in ordinatione confertur: sic quisvis Episcopus validè ordinat, & simplex Sacerdos validè Extremam-Unionem administrat cuilibet, etiam invito Parocho, licet id non præstet licitè. Sed contra: Disparitas enim inter alia Sacramenta & Pœnitentiæ est, quòd cum hoc instituat per modum iudicii essentialiter requirit subditos, hi autem non habentur nisi per assignationem ab Ecclesiâ factam: quod enim ex Christi institutione omnes Christiani non sint subditi cuilibet Sacerdoti, videtur clarum, hoc namque hierarchicum illum ordinem perverteret, quem in suâ Ecclesiâ reliquit Christus, per quem alii aliis in hoc iudicio debebant esse superiores, cum tamen ex vi ordinationis præcisè omnes sint pares.

Uterius ergo hic inquiri potest, quid aliud requiratur ad potestatem completam absolvendi, præter potestatem ordinis. Navarrus, & alii, quos sequitur Vasquez hic, quest. 93. art. 1. dub. secundo, & hunc Maratus disp. 31. de Pœnitentiâ, sect. tertiâ, ait nullam novam potestatem addi præter illam, quæ confertur in ordinatione, ac proinde totam quasi vim activam absolvendi tunc dari, licet desit applicatio materiæ, quæ fit mediatè vel immediatè per summum Pontificem. Suarez tamen hic, disp. 16. sect. tertiâ, num. vigesimo sexto, Coninck disp. octavâ, dub. secundo, & alii dicunt, licet in ordinatione Sacerdotis

V. Hanc eandem doctrinam tradit Concilium Florentinû.

VI. Obiicit in aliis sacramentis conferri potestatem contrarium.

VII. Quæres, quid aliud addatur ad potestatem completam.

Sacerdotis detur ei iurisdicção quædam inchoata, aiunt nihilominus, hanc compleri per aliquid integrans priorem illam potestatem per modum partialis etiam potestatis, & non nudè per applicationem materiæ.

VIII.

Hac controversia magna ex parte videtur esse de nomine.

Quæstio fortè est de nomine: meliùs tamen & congruentius loquitur secunda sententia, tum quia Concilia dicunt iurisdicçãoem esse potestatem vel ordinariam, vel delegatam, applicatio autem materiæ non potest propriè dici potestas delegata, sed est necessariò aliquid aliud, imò omnis applicatio subditorum est collatio potestatis, nam ipso facto quòd aliquis reddatur alteri subditus, alter fit superior, sicut ergo in humanis applicatio subditorum non est pura applicatio, sicut applicatio ignis, sed collatio potestatis & superioritatis, ita & in divinis, seu Sacramento Pœnitentiæ. Adde, applicationem materiæ, propriè tunc solùm fieri, quando pœnitens se subicit per confessionem Sacerdoti. Confirmatur, nam quoad alios actus iurisdicçãois, ut ferendi leges, censuras, &c. applicatio materiæ est collatio verè potestatis, quia per illam fiunt alii formaliter subditi, hic formaliter superior, ut patet in Episcopo electo & confirmato, sed nondum consecrato, ergo per applicationem hanc materiæ confertur saltem partialiter potestas iurisdicçãois in ordine ad absolvendum à peccatis.

IX.

Potestas iurisdicçãois est potestas superioris ut superioris.

Cùm ergo potestas iurisdicçãois sit potestas superioris ut superioris, confertur per applicationem subditorum, ergo hæc applicatio est vera collatio alicujus potestatis requisitæ in hoc iudicio, nempe juris utendi potestate absolvendi, hac autem potestate positâ, tota vis in recto tollendi peccata est potestas ordinis collata in consecratione Sacerdotis, in quo cùm conveniat utraque sententia, quæstio, ut dixi, magna ex parte est de nomine.

X.

Obiic. Ergo Summus Pontifex à nemine potest absolvi, cum nemo dare possit iurisdicçãoem in seipsum.

Dices: Hinc sequi Summum Pontificem à nemine posse absolvi; Pontifex enim non potest dare iurisdicçãoem in seipsum, cùm nullus sibi sit superior, ergo quisvis Sacerdos præcisè ex vi suæ ordinationis accipit iurisdicçãoem in Pontificem: ad actum absolutionis à peccatis, ergo iurisdicção non est semper potestas distincta à potestate ordinis.

XI.

Dicunt aliqui, Confessarium electum à Pontifice, accipere potestatem in ipsum inmediate à Deo.

Respondent aliqui, quando Pontifex eligit Confessarium, hunc accipere iurisdicçãoem in ipsum, non à Pontifice, sed immediatè à Christo: sicut cùm Prælati dat alicui facultatem eligendi Confessarium, Confessarius non accipit iurisdicçãoem à pœnitente, sed positâ electione pœnitentis, Prælati ei iurisdicçãoem confert, quemadmodum & Cardinales non dant Pontifici auctoritatem & iurisdicçãoem, sed positâ electione Pontificis ab ipsis factâ, accipit auctoritatem & iurisdicçãoem immediatè ab ipso Christo.

XII.

Deinde dici potest hoc in Sacramento Pœnitentiæ, ex peculiari Christi institutione contingere.

Secundò dici potest Christum, cùm instituerit Sacramentum Pœnitentiæ tanquam remedium universale pro omnibus, eo ipso voluisse, ut posset potestatem & iurisdicçãoem alteri concedere supra seipsum, cujus præceptis hac in parte obedire teneatur, seque ipsi quoad hoc reddat subditum, nec ad hoc requiritur, ut quis sibi sit superior; sic enim Respublica, ut dici solet, potest eligere Principem, & auctoritatem in ipsam Rempublicam ei communicare, cui postea Principi tenetur ipsa obedire.

XIII.

Dices: qui.

Dices secundò: Quemvis Sacerdotem posse absolvere à venialibus, & à mortalibus etiam, R. P. Compteni Theol. Scholast. Tom. II.

à quibus priùs quis per Sacramentum Pœnitentiæ fuerat absolutus, imò à mortalibus omnibus in articulo mortis, ergo ex ordinatione præcisè accipit quisvis Sacerdos aliquam iurisdicçãoem, cùm hi sint actus iurisdicçãois. Respondetur etiam in his casibus iurisdicçãoem non provenire præcisè ex ordinatione, sed ex potestate, quam Sacerdotes accipiunt ab Ecclesiâ, nam quoad venialia, cùm non sint materia necessaria confessionis, censentur Pontifices dedisse potestatem omnibus Sacerdotibus, nisi fortè nominatim excommunicatos & degradatos exceperis, ea remittendi, jam saltem ex ipsorum tacito consensu hæc iurisdicção videtur in omnes derivata, cùm sciant hanc doctrinam passim teneri, & non repugnent, quod etiam Suarez disp. vigesima sexta, num. sexto intelligendum ait de mortalibus priùs per confessionem deletis. De mortis articulo plura sectione sequente.

Quoad iurisdicçãoem ordinariam, primò refidet in Summo Pontifice, respectu totius Ecclesiæ. Secundò ordinariam habent Episcopi, quisque in suâ diocesi. Tertio Parochi in suis parochiis. Quarto Generales ordinum, Provinciales, Abbates, & Superiores locales respectu suorum subditorum. Tandem Cardinales eam habere videntur respectu suarum familiarum quoad Sacramentum Pœnitentiæ, Eucharistiæ, & Extremæ-Uctionis. Quod etiam ad Episcopos extendunt aliqui, etiam extra suam dioccesim.

Videatur Suarez disp. vigesima quinta, Henriquez libro tertio, cap. quinto, Coninck disp. octava, dubio octavo, ubi etiam tractant utrum Episcopi iurisdicçãoem habeant jure divino an humano, id est immediatè à Christo, an à Pontifice Romano. Præterea quis sit ordinarius illorum qui in duabus parochiis habent domicilia, cui confiteri possint aut debeant scholares aut milites præfidarii, qui magnâ anni parte habitant in aliqua civitate & academiâ, cùm tamen alibi habeant domicilium, quis sit Ordinarius vagorum, seu eorum, qui nullibi habent domicilium, & alia quæ ad praxim peculiariter spectant.

SECTIO SECUNDA.

De Iurisdicçãoe delegatâ.

NOTANDUM cum P. Coninck disp. octava, dubio quarto, num. vigesimo tertio, Sanchez libro tertio de Matrimonio disp. vigesima nonâ, & aliis, eos omnes posse iurisdicçãoem delegare, qui habent ordinariam, delegatus verò non potest subdelegare, ut habetur capite Cum causam de appellationibus.

Hoc tamen postremum intelligendum est, ut docent Sanchez & Coninck citati, si solùm delegetur ei certa iurisdicção, seu certum exercitium illius iurisdicçãois, ut potestas excipiendi confessiones exempli gratia; tunc enim censetur eligi ipsius industria. Si verò delegetur alicui iurisdicção quæ delegatur ipsum officium & constituitur Vicarius alterius, ut Vicarius Pastoris absentis, &c. tunc potest sibi alium ad aliqua ministeria, ad audiendas exempli gratia confessiones subdelegare: non tamen totum officium possunt alteri subdelegare, cùm illud non habeant proprium, ac proinde nec subdelegare cùm potestate ulterius subdelegandi.

vis Sacerdoti à multis peccatis potest ex vi ordinationis præcisè absolvi.

XIV. Iurisdicçãoem ordinariam ubique habet Pontifex.

XV. Vtrum Episcopi iurisdicçãoem habeant jure divino an humano.

I. Potest iurisdicçãoem alteri delegare, quisquis habet ordinariam.

II. Hoc tamen axioma juris variis habet exceptiones.